μεμακρυσμένων τινῶν μερῶν τῆς Μακεδονίας ἔδραμον εἰς αὐτὴν ὡς εἰς ἄσυλον, εἰσῆλθον δὲ κατόπιν καὶ τὰ ὑπὸ τὸν Καρατάσσον καὶ Γάτσον στρατεύματα ὑπὸ τὰς σημαίας τῆς ἐλευθερίας, καὶ οὕτω ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἴλκυσεν ἡ Νάουσα ὑπὲρ τοὺς τρισχιλίους ἄνδρας, ἐξ ὧν συνεκροτήθη ἀξιόμαχον στρατόπεδον ἑτοῖμον πρὸς ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἑπτάκις πολυαριθμοτέρου ἐχθροῦ.

Τούτων γενομένων τὴν πρωΐαν τῆς 22 Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ δευτέρου ἔτους οἱ ἀρχηγοὶ μεθ' ἁπάντων τῶν στρατιωτῶν καὶ τοῦ πλήθους διηυθύνθησαν εἰς τὸν πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς πόλεως κείμενον Μητροπολιτικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἔνθα πάντες μετὰ ψυχικῆς κατανύξεως καὶ εὐλαβείας ἠκροάσθησαν τῆς θείας λειτουργίας καὶ ἐκοινώνησαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, μετὰ δὲ ταῦτα ἐγένετο καὶ μεγάλη ὑπὲρ τοῦ ἀρξαμένου ἔργου καὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ὅπλων δοξολογία. Ὁ Πρωτοσύγκελος τοῦ ἁγίου Βερροίας Γρηγόριος, ὁ γενναῖος οὗτος τῆς ἐλευθερίας μαχητής, ὅστις διά τε τοῦ λόγου καὶ τοῦ ἰδίου παραδείγματος ἐξῆψε μεγάλως τὸ φρόνημα τῶν ἐπαναστατῶν, ἐξετέλεσε κατανυκτικῶς τὴν τοιαύτην δοξολογίαν μεθ' ἁπάντων τῶν εὑρισκομένων ἐν Ναούσῃ τότε κληρικῶν. Μεγαλοπρεπεστάτη δὲ ἀληθῶς ὑπῆρξεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐν Ναούσῃ, ὡς διηγεῖτο ἡμῖν ὁ ἐπιζῶν εἰσέτι ἐν Ναούσῃ σεβαστὸς γέρων Δημήτριος Γ. Βόειος [1] καὶ μέγας ὁ ἐνθουσιασμὸς ὁ καταλαβὼν τὰς καρδίας ἁπάντων. Ἄνδρες μετὰ γυναι-

[1] Οὗτος, καίτοι μὴ μετερχόμενος, τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα, ὑπὸ τὸ ὄνομα Δημήτριος ὁ δάσκαλος εἶναι γνωστὸς ἔν τε τῇ Ναούσῃ καὶ ταῖς πέριξ αὐτῆς κοινότησι διότι τὸ ἐπώνυμον τοῦτο ὡς καὶ τὸ τοῦ λογιωτάτου ἐδίδετο ὑπὸ τῶν ἁπλουστέρων ἀρχαιότερον οὐ μόνον εἰς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος διδασκάλους, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας σχεδὸν τοὺς μεταγόντας ποιᾶς τινος μορφώσεως καὶ ἀναλόγων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γνώσεων τῶν ἐκκλησιαστικῶν γραμμάτων μετὰ τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ἄλλων μαθήσεων, τῶν καὶ ἐξωτερικῶν πρὸς διάκρισιν καλουμένων.